

Sygn. akt III CZ 59/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

SSA Andrzej Niedużak

w sprawie z powództwa I. B.

przeciwko Gminie O.

o wstąpienie w stosunek najmu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 sierpnia 2012 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 9 lutego 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 czerwca 2011 r., uprzednio dokonując sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia, którą ustalił na kwotę 1046 złotych.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem przez powódkę, która wniosła o jego zmianę. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 26 i art. 398²¹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym odpowiednie zastosowanie art. 19-23 k.p.c. dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie może uzasadniać ponownego ustalania tej wartości (por. orzeczenia SN z dnia 17 lipca 1997 r., III CKN 135/97, niepubl., z dnia 14 listopada 1997 r., III CZ 82/97, niepubl. z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, z. 10, poz. 162, postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, niepubl.). Odesłania do odpowiedniego zastosowania w celu oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, zarówno w apelacji, jak i w skardze kasacyjnej, przepisów o „wartości przedmiotu sporu” nie można rozumieć jako uprawnienia do ponownego oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek skargi kasacyjnej, według reguł z art. 19 i nast. k.p.c., w sposób prowadzący do zmiany ustalonej już wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie powódka skarży wyrok sądu drugiej instancji w całości. Wskazała ona, że zarówno wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie, jak i przedmiotu sporu w pozwie wynosi 119.712 złotych. Wartość ta nie została jednak sprawdzona ani przez sąd pierwszej, ani drugiej instancji po wniesieniu apelacji.

Sądy powszechne nie stosowały zatem art. 25 k.p.c. dla ustalenia wartości przedmiotu sporu. Tym samym Sąd Apelacyjny nie naruszył art. 26 ustalając wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym. W postępowaniu tym Sąd nie jest zaś związany wartością przedmiotu zaskarżenia wskazaną przez strony. Skarżący nie kwestionuje wskazanej przez Sąd Apelacyjny wysokości

stawki czynszu najmu, ani też podstaw do zastosowania art. 23 k.p.c. z uwagi na przedmiot sprawy.

Uwzględniając, że wartość przedmiotu zaskarżenia została ustalona prawidłowo, Sąd Apelacyjny zasadnie uznał, iż skarga kasacyjna powódki jest niedopuszczalna. Podlegała ona zatem odrzuceniu.

Z tych względów zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw. Dlatego też zostało oddalone na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.